

A győzelem öröme

Időpont: 1957. március 17. Böjt 2. vasárnapja

Helyszín: Nagybarát. Csendes napi igehirdetés sorozat első igehirdetése

Alapige: Lukács 10,17-20

Visszatérek pedig a hetven tanítvány örömmel, mondván: Uram, még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!

Ő pedig monda nekik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.

Ímé adok néktek hatalmat, hogy a kígyókon és skorpiókon tapodjatok, és az ellenségnek minden erején; és semmi nem árthat néktek.

De azon ne örüljétek, hogy a lelkek néktek engednek; hanem inkább azon örüljétek, hogy a ti neveitek fel vannak írva a mennyben.

Keresztyén gyülekezet! Szeretett testvéreim az Úrban!

A nagybaráti csendesnap alapigéje a mai napra kirendelt és az igehirdetés alapjául szolgáló szentlecke. Egész nap erről elmélkedünk. A presbiterek tegnapi együttlétén az Ige első verse állt előttünk. Ezen az istentiszteleten a rákövetkező vers az, ami különösen kell, hogy előttünk álljon: „*Ő pedig monda nekik: Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.*”

Ez a történet úgy hangzik, mint mikor egy nagy háború végén diadalmenetben, dübörgő léptekkel, szemében a végzett jó munkának fényes ragyogásával, ajkán hangos daloló szóval vonul a győztes sereg hazafelé, hiszen hátuk mögött nagy győzelem van. Így jön vissza a 70 tanítvány az Úrhoz. Ajkukon hangzik a győzelmes sereg diadalmas vallomása: „*még az ördögök is engednek nekünk a te neved által!*” Tele vannak győzelmi örömmel. A mi Urunk is örül a győzelemnek, azonban Ő még nagyobb győzelemről beszél, a győzelem felett örvendező tanítványoknak. Azt mondja: „*Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.*” Vajon mi az a nagyobb győzelem, amiről a mi Urunk beszél? A tanítványok csak annak örülnek, hogy itt a földön arattak imitt-amott diadalt az ördögök felett, Jézus azonban az ördögök fejedelmének a bukását látja, mikor ezt mondja: „*Látám a Sátánt, mint a villámlást lehullani az égből.*”

Természetes, hogy mikor Jézustól ezt halljuk, felébred bennünk a gondolat: Mit keres az égben az Ördög? Hiszen az Ördögnek a pokolban van a helye! Vagy talán Jézus az angyalok bukására gondol, mikor ezt mondja?! Tudjuk, hogy valamikor az Ördög is angyal volt, akit Isten teremtett, polgára volt ő is Isten országának, de ott fellázadt Isten ellen és lázadása magával sodorta az angyalok egy csoportját is és akkor Isten, aki a vele perbeszálló, az engedelmességet megtagadó embert kiűzte az Édenből, kiűzte a Sátánt és a hozzá pártolókat a mennyből. Ezt jelöli a teológia az angyalok bukásának. Vajon az Úr Jézus erre gondol, mikor a Sátán ki van rekesztve a mennyből és a pokolba van utalva, de az is igaz, hogy a Sátánnak bejárata van a menyországba. Akármilyen furcsán hangzik is, ezt más Ige is mondja.

Mit akarhat a Sátán a mennyben? A Jelenések könyve 12,10-ben azt olvassuk, hogy a Sátán az ember vádolója Isten bírói széke előtt. Tudod mi a vádló? Az ügyész, aki a vádat képviseli a bíróságon. Ő adja ki a vádiratot a vádlott ellen. Összeszedi a tanúvallomások és vizsgálati eredmény alapján a terhelő mozzanatokat és javaslatot tesz a vádlott megbüntetésére. Az ügyész tehát az ember életében mindig a bűnt keresi. Míg a védő a vádlott erényeit keresi, az ügyész mindig a bűnét firtatja. Míg a védő a mentő körülményeket sorakoztatja fel, a vádló a súlyosbító körülményeket sorakoztatja fel. A bíróság elé kerülő ember nem a bírótól fél sohasem, hanem az ügyésztől, mert az ügyész képviseli vele szemben a vádat.

A Jelenések könyvében idézett vers szerint a mennyei ítélet ügyésze, vádolója a Sátán. Ő vádol bennünket éjjel és nappal. Ezt mutatja Jób könyve is. Jób könyvének 1. fejezetében van elmondva egy ilyen látogatása a Sátánnak. Megjelenik a Sátán az Úr előtt, aki megkérdezi tőle, merre járt? A Sátán elmondja, hogy mindenfelé járt köröskörül a földön. Megkérdezi tőle az Úr, hogy látta-e az ő szolgáját, Jóbot és elismerőleg nyilatkozik róla. A Sátán azt feleli rá, hogy látta Jóbot, de az egészen más, mint ahogyan az Úr gondolja, mert az Úr azt hiszi róla, hogy komoly hívő, az Urat szerető ember, pedig Jób önző, aki csak azért szereti az Urat, mert minden jóval megajándékozta. Hogyne szeretné az Urat, aki adott gazdagságot, földbirtokot, állatsordákat, számtalan szolga-sereget, szép családot, egészséget, hatalmat, dicsőséget! De vedd csak vissza az ajándékait, tanítsd meg arra, mit jelent szegénynek lenni; tanítsd meg az egészségest, mit jelent betegnek lenni, - akkor majd megátkoz Téged és nyomorúságban hal meg. Jób történetében szemléletesen áll előttünk, hogy a Sátán vádlónk Isten trónja előtt a mennyben.

Jelenések 12,10-ben pedig ezt olvassuk: „... *a mi atyánkfiainak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt.*” Tehát szüntelenül vádol a Sátán minket a mi Istenünk előtt. Éjjel és nappal. Mint egy spicli, aki állandóan figyeli minden cselekedetünk és mindennel szalad a mennyei Bíró elé árulkodni: ez ezt csinálja, amaz azt csinálja. Nem várja meg a nappalt, hanem még az éjjeleinkről is azonnal jelentést tesz. Állandóan feljelent. Ez az életeleme. És nagyon könnyű dolga van, mert ő maga visz bűnre, ő maga csábít minden gonoszra, ő adja ajkunkra a szavakat, amelyeket később megbánunk s ő maga némít el akkor, amikor szólunk kellene, ő táplál bennünk gonosz indulatokat. Hogyne tudna vádolni minket, mikor minden bűnünknek ő a szerzője!

Mire gondolhat Jézus akkor, mikor a tanítványok győzelmével kapcsolatban azt mondja, hogy látja a Sátánt, mint villámlást lehullani az égből? Bizonytal nem arra, hogy a Sátán a mennyből leköltözik a pokolba. Jézus azt mondja, hogy villámszerűen hullik le, ami azt jelenti, hogy a vádló kénytelen elnémulni, elvesztette a pert. A Bíró nem az ügyésznek adott igazat, ezért a vádló elhallgatott. Persze most felmerül a kérdés, hogy mikor történt ez és hogyan? Mikor ezt Jézus mondja, akkor már megtörtént esemény ez, vagy csak eljövendő esemény? Az Úr Jézus nyilvánvalóan az Ő váltságshalálára gondol ezzel kapcsolatban, azért is került ez az Ige bőjtben kijelölésre. A Sátánnak ez a pervesztése, az égből való kiutasítása, a Bíró részéről való elhallgatatása Jézus Krisztus váltságshalálával történt meg.

Egy jelenettel próbálom ezt szemléletesebbé tenni. Máté 26,63-ban Jézust hamis vádlók vádolják. „*Jézus pedig hallgat vala.*” Vajon miért hallgat? Hát nem háborodik fel a hamis vádak hallatára? Mikor a mindenre kapható emberek hamisan tanúskodnak ellene, hogy jogi alapot adjanak halálra ítéltetésének. Azt mondják, hogy gyalázta a templomot, mert azt mondta, hogy „*Leronthatom az Isten templomát, és három nap alatt felépíthetem azt.*” (Mt 26,61). Pedig ezt a templomot több évtizeden keresztül építették! Meggyalázta a törvényt, mert megtörte a szombatot. Törvény és Isten-gyalázó! Ezt vallják róla. Ő pedig hallgat.

Mit jelentett az Úr Jézus számára ez a hallgatás? Ő tudta, hogy a vádak hamisak, félremagyarázott események következménye. Ott lehetett a szíve mélyén az indulat, hogy megmagyarázza a körülötte levőknek, hogy félremagyarázás mindaz, amivel vádolják. De nem védte magát egyetlen szóval sem! Még csak tagadni sem tagadta a hamis vádakokat. Miért? Azért, mert értelmetlennek tartja a védekezést az elfogult bírák előtt? Mert tudja, hogy régen kimondták már rá titkos beszélgetéseken a halálos ítéletet és most csak formát keresnek a végrehajtásához? Nem ezért hallgat! Mikor Őt mindenki vádolja, azért hallgat, abban a meggyőződésben van, hogy a vádlóknak igazuk van. Nem azért, mintha Ő mindezt elkövette volna, vagy úgy, és azt mondta volna, amit róla mondanak. A mi Urunk Jézus a bírák előtt nem

az Ő bűneiért, hanem az egész emberiség bűnéért felel. Az ember, aki már megszületett és aki most születik és aki még születni fog, az áll ott a bírók előtt. Jézus tudja, hogy nincs olyan bűn, amit az emberre nem lehet mondani... Lehet, hogy az egyik bűnt nem lehet ráfogni az egyikre, de valamelyiket elkövette. Ő tudja, hogy az egész emberiségnek a vádló előtt csak hallgatnia lehet. Azért hallgat, mert az ügyésznek igaza van. Ezek mögött a vádlók mögött is a Sátán van. Hiszen az Ördög bűjt bele Júdásba is, mikor elindult elárulni Jézust és a bírákba is az Ördög bűjt bele, mikor minden lelkiismeretfurdalás nélkül kimondták a halálos ítéletet szent nagyképűséggel Jézus felett. És az Ördög bűjt a felizgatott tömegbe is, mikor „*Feszítsd meg!*” -et kiáltozott (Jn 19,15). Az Ördög tombolt akkor. Jézus megmondta, hogy „*ez a ti órátok, és a sötétségnek hatalma.*”! (Lk 22,53).

Mikor Jézust a nagy vádló vádolja, Ő hallgat. Azért hallgat, mert igaza van a nagy vádlónak, mikor Jézus én helyettem és te helyetted és minden ember helyett ott áll a nagy bírói tárgyaláson. A Sátánnak igaza van, még ha százszor hazugságnak tartom is azt, amit mond, mert az ember minden bűnnel vádolható és ezek között én is ott vagyok.

A Sátán valódi munkájával kapcsolatban Krisztus magatartásának ez csak egyik része, mikor vállalja a vádat és a büntetést is érettünk és helyettünk. De miután felment a mennybe, azután már nem hallgat többé, mikor a nagy vádló vádol. Odaállhat a nagy vádló az Atya bírói széke elé és elmondhatja minden vádját ellenem és ellened, de ekkor már nem hallgat Jézus. Ő maga mondta, hogy „*Valaki azért vallást tesz én rólam az emberek előtt, én is vallást teszek arról az én mennyei Atyám előtt;*” (Mt 10,32). Mikor a Sátán engem vádol s én nem tudok mást tenni a váddal szemben, mint hallgatni, mert igaza van, akkor Jézus betakar az Ő drága fehér ruhájával és azt mondja a vádakra: Nem igaz! Ez a vád már elintéztetett. Egy bűnért nem lehet senkit kétszer büntetni. Ez a bűn már megbüntettetett. A Golgotán már megölték ezért a bűnért. Ezt az embert még egyszer nem lehet ezért a bűnért megbüntetni! És kegyelmének drága palástjával befedez, eltakar úgy, hogy nem látszik ki alóla az én mezítelenségem rútsága. Nem lát a Bíró sem mást, mint az Ő egyszülött Fiának tiszta, fejr ruháját és ezért azt mondja a Sátánnak: Nincs igazad! Ez az ember kegyelmet kapott. Ez az ember váltságban részesült! Takarodj!

Ez a Sátán nagy bukása. Ezért hullott alá az égből egy szempillantás alatt, mint a villámlás, mikor az én Uram Jézus, a nagy Védő, örök Főpap, szót emelt mellettem és kegyelmet szerzett nekem bűnös embernek... Ekkor veszítette el a nagy pert a Sátán! Ez a csodálatos nagy győzelemi öröm, ami az Úr szívét eltölti. Nem arról van szó, hogy néha ki lehetett üzni egy emberből az Ördögöt, hanem arról van szó, hogy az Ördög elnémított a mennyben Jézus mellettem vallást téve irgalom alapján. Elveszítette az Ördög a pert, én pedig felmentést kaptam. Ez a nagy győzelem! Ennek kell örülnünk!

Azonban nem szabad elfelejteni azt, hogy ez nem jelenti azt, hogy a Sátán újból nem próbálkozik azzal, hogy minket vádoljon. A Sátán fáradhatatlan. De a mi Megváltónk is az! Ott áll melletted, mellettem, mindnyájunk mellett az Ő befedező kegyelmével és irgalmával és a Sátán kénytelen elkotródni mellőle. Jézus ajkán újra hangzik a nagy kísértésbeli elutasító parancs: „*Távozz tőlem Sátán!*” (Mt 4,10). És a Sátán megszégyenülve hull alá, mint egy villámlás. Nem mer többé vádolni, mert „*a mi atyánkfiainak vádolója levettetett*” a mennyből! Ez az, aminek Jézus örül. Ez a győzelem csodálatos öröme! Teljék meg most a Te szíved is a győzelem örömeivel és magasztaljuk együtt azt, aki nekünk ezt a kegyelmet, ezt a győzelmet szerezte, aki nekünk az Örök Bíró széke előtt felmentést, kegyelmet szerzett. Áldassék a mi Urunk mindörökké!

Ámen.